

N.o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 10 februari 1896, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till 26 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.

Uti en af herrar *J. Nordin* i Hamnerdal och *Walter* inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 95, hvilken af kammaren blifvit till lagutskottet hänvisad, hemställes, att Riksdagen måtte besluta följande tillägg till 26 eller annan § i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet:

Det ankommer på Konungens befallningshafvande att efter ansökning, och sedan jemlikt § 4 väghållningsskyldige blifvit hörda och häradsrätten afgifvit yttrande, för särskilda vägsträckningar pröfva, om, till förekommande af vägens sönderskärande, det må vara förbjudet att för tyngre hjuldon eller hjuldon afsedda för tyngre lass använda hjul af mindre än viss bredd, eller om för samma syfte andra likartade bestämmelser erfordras, samt att för ändamålet utfärda nödiga föreskrifter med föreläggande af vite, der så finnes skäligt.

Enligt denna § förfallna viten skola ingå till distriktets vägkassa.

Till stöd för motionen anføres, att det visat sig, att i vissa trakter af landet, der det till vägfyllnad tillgängliga gruset vore af dålig be-

skaffenhet, de allmänna vägarna ohjelpigen sönderskures och dermed dryga kostnader för deras lagning och underhåll uppkomme, om för körslor, i synnerhet af tyngre lass, allt för smala hjul användes, och att det icke kunde förväntas, att enskilda öfverenskommelser emellan de trafikerande härutinnan kunde råda bot.

Frågan om lagbestämmelser angående den för lastvagnar nödiga hjulkonstruktion omnämnes äfven i det betänkande, som den 14 december 1880 afgafs af komiterade för utarbetande af förslag till förändrad lagstiftning i fråga om väghållningsbesvärets utgörande på landet, hvilket betänkande i hufvudsak ligger till grund för den nya väglagen af år 1891.

»Komiterade hafva», så yttras i nämnda utlåtande, »varit betänkta på att i likhet med hvad på åtskilliga ställen eger rum, föreslå vissa bestämmelser i afseende å lastvagnars hjulkonstruktion i afseende å diameter och flensbredd, allt i syfte att förbjuda begagnandet af sådana åkdon, som ansåges företrädesvis skada vägarne.»

Efter att hafva omnämnt de hufvudsakliga bestämmelser, som i förevarande afseende vore i den utländska lagstiftningen gällande, afgåvo komiterade sitt slutomdöme angående de ifrågasatta reglerna med följande ord:

»Enär emellertid berörda, på åtskilliga ställen i utlandet meddelade föreskrifter företrädesvis afse de makadamiserade vägarne eller de s. k. chausséerna samt erfarenheten icke torde hafva ådagalagt, att de i vårt land brukliga hjulkonstruktioner i allmänhet uti någon nämnvärd mån skada de vägar, hvarå de begagnas, samt enär ett allmänt, för hela landet gällande påbud om förändrade hjulkonstruktioner å fordonen, äfven der det å en eller annan ort skulle för transport af tyngre effekter visa sig gagneligt, likväl vore af en ganska djupt ingripande betydelse och skulle medföra högst betydande kostnader, hafva komiterade icke ansett sig böra göra något förslag i berörda hänseende, utan trott, att med dylika bestämmelser borde anstå, tills erfarenheten visat dem vara af behovet mera påkallade än förhållandet för närvarande är.»

I öfverensstämmelse med denna åsigt innehåller nya väglagen ej några bestämmelser i ifrågavarande afseende.

Utskottet kan ej heller finna, att en lagändring i den af motionärerna angifna riktning, hvilken innebure införandet i svenska väg-

lagstiftningen af en för densamma hittills alldeles främmande princip, skulle under nuvarande förhållanden vara lämplig. Och utskottet befarar, att densamma skulle för dem, som komme att deraf beröras, medföra kostnader och olägenheter, vida öfverstigande de möjliga fördelar, som deraf skulle beredas.

Då härtill kommer, att ett antagande af motionärernas förslag skulle kunna leda derhän, att en person, som t. ex. hade att med tyngre lass färdas öfver flera väghållningsdistrikt, blefve nödsakad att, för undvikande af straffpåföljd, för vissa delar deraf begagna hjul af annan beskaffenhet än dem, som under öfriga delen af vägen vore tillåtna, får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 10 februari 1896.

På lagutskottets vägnar:

E. VON KRUSENSTJERNA.
